

ŻNG.8361.295.2017

D E C Y Z J A Nr 6/2018

Na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 oraz ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212) oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257)

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej

wymierza przedsiębiorcy „CITY-SAT GORDZIELIK” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, adres siedziby ul. Ligonía 1, 47-100 Strzelce Opolskie, NIP 7561858882, **karę pieniężną w wysokości 1200 zł** (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście 00/100), z tytułu wprowadzenia do obrotu produktu **zafalszowanego**, deklarowanego w karcie menu jako „sok bananowo – porzeczkowy”, sporządzonego z nektarów bananowego i porzeczkowego.

Uzasadnienie

W dniach 10, 11 i 12 i 13 października 2017 r. inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej *OWIIH*, na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli Nr ŻNG-295/2017 z dnia 09 października 2017 r., przeprowadzili kontrolę w Restauracji Stary Młyn zlokalizowanej w Strzelcach Opolskich przy ul. Mickiewicza 19, należącej do przedsiębiorcy „CITY-SAT GORDZIELIK” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Strzelcach Opolskich (ul. Ligonía 1, 47-100 Strzelce Opolskie), zwanego dalej *Stroną* lub *Przedsiębiorcą*.

Kontrolę przeprowadzono na podstawie następujących przepisów:

- art. 3 ust. 1, 2, 3 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE L z 2004 r. Nr 165, str. 1, z późn. zm.);
- art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm., obecnie tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212), zwanej dalej *ustawą o jakości handlowej*, w związku z art. 3

ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (tekst jednolity z 2017 r. Dz. U., poz. 1063, obecnie tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1063 z późn. zm.), zwanej dalej *ustawą o Inspekcji Handlowej*;

- art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 *ustawy o Inspekcji Handlowej*.

W toku kontroli inspektorzy zweryfikowali rzetelność obsługi konsumentów, jakość handlową oferowanych do sprzedaży potraw, napojów i surowców użytych do ich produkcji oraz prawidłowość funkcjonowania placówki gastronomicznej pod kątem przestrzegania przepisów prawa żywnościowego. Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności xxxxxxxxxxxxxxxx - Prezesa Zarządu oraz xxxxxxxxxxxxxxxx – Członka Zarządu spółki.

Przed ujawnieniem charakteru służbowego inspektorzy występując w charakterze konsumentów dokonali zakupu kontrolnego, między innymi napoju, deklarowanego w kartach menu jako „sok bananowo – porzeczkowy”, w cenie 5,00 zł za porcję. Przedmiotowy napój zostały przygotowany na zamówienie inspektorów w dniu 10 października 2017 r. w Restauracji Stary Młyn, należącej do *Strony*. Zamówienie zostało złożone w oparciu o karty menu dostępne na sali konsumpcyjnej. Zgodnie z deklaracją w nich zawartą „sok bananowo –porzeczkowy” winien być sporządzony z soków bananowego i porzeczkowego. W wyniku dokonanych czynności ustalono, iż pracownik *Strony* do sporządzenia deklarowanego w kartach menu soku użył nektaru bananowego oraz nektaru z czarnej porzeczki. Stwierdzona nieprawidłowość świadczy o zafałszowaniu wyżej wymienionego produktu w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. b *ustawy o jakości handlowej*.

W czasie kontroli *Przedsiębiorca* złożył pisemne oświadczenie, w którym wyjaśnił, iż błędne określenie nektaru bananowego jako „sok bananowy” oraz nektaru porzeczkowego jako „sok porzeczkowy” spowodowane było przyjęciem nazewnictwa z mowy potocznej, a użyte sformułowanie nie miało na celu wprowadzenia konsumentów w błąd.

Przeprowadzone czynności kontrolne zostały udokumentowane w protokole kontroli oraz w protokole oględzin (nr akt ŻNG.8361.295.2017). Przedmiotowe dokumenty zostały bez uwag podpisane i odebrane przez *Stronę* w dniu 13 października 2017 r.

Mając na uwadze stwierdzone nieprawidłowości, *OWIIH* uznał za zasadne wszczęcie postępowania administracyjnego w celu wymierzenia *Stronie* kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej*. Pismem z dnia 18 grudnia 2017 r. *OWIIH* zawiadomił *Przedsiębiorcę* o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego. *Strona* została także poinformowana, że przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie przysługuje jej, na podstawie art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie

OWIIH zwrócił się do *Przedsiębiorcy* z żądaniem okazania dokumentów dotyczących wielkości obrotów i przychodu osiągniętych w 2016 r.

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił i stwierdził, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury z zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. UE L z 2002 r. Nr 31, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej *rozporządzeniem (WE) Nr 178/2002*, podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze zapewniają na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji zgodność żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Wymagania dotyczące informowania na temat żywności oraz zakresy odpowiedzialności podmiotów działających na rynku spożywczym zostały ustanowione w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004, zwanego dalej *rozporządzeniem (UE) Nr 1169/2011*.

W myśl art. 7 ust. 1 lit. a *rozporządzenia (UE) Nr 1169/2011*, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd, co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji. Ponadto art. 7 ust. 2 *rozporządzenia (UE) Nr 1169/2011* stanowi, że informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

W celu wyjaśnienia pojęcia „wprowadzania konsumenta w błąd” można posłużyć się art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2070). Zgodnie z ww. przepisem działanie przedsiębiorcy wprowadza w błąd, jeżeli w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął.

Zagadnienie zakresu odpowiedzialności zostało uregulowane w *rozporządzeniu (UE) Nr 1169/2011*. Zgodnie z art. 8 ust. 2 ww. rozporządzenia podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informacje na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność tych informacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem w tym zakresie oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych. Ponadto w myśl art. 8 ust. 5 *rozporządzenia (UE) Nr 1169/2011* podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających

pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. Zasadnicze znaczenie dla produktów oferowanych do sprzedaży bez opakowania, w tym przeznaczonych do bezpośredniej konsumpcji ma art. 8 ust. 6 *rozporządzenia (UE) Nr 1169/2011*, zgodnie z którym podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą przekazywanie informacji na temat żywności nieopakowanej przeznaczonej do dostarczenia do konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego podmiotowi działającemu na rynku spożywczym otrzymującemu żywność, aby umożliwić, tam gdzie jest to wymagane, przekazywanie konsumentom finalnym obowiązkowych informacji na temat żywności.

Z przytoczonych przepisów wynika, iż niedopełnienie obowiązków wynikających z prawa żywnościowego leży po stronie kontrolowanego przedsiębiorcy, który powinien stosować obowiązujące normy w tym zakresie. *OWIiH* podkreśla, że wymogi prawa żywnościowego dotyczące jakości handlowej odnoszą się do żywności oferowanej konsumentom, dlatego też zapewnienie zgodności z tymi wymaganiami spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym i jest obowiązkowe także na etapie handlu detalicznego. W przedmiotowej sprawie podmiotem, który wprowadził kwestionowany produkt do obrotu, jest *Strona*.

W myśl art. 3 pkt 10 lit. b *ustawy o jakości handlowej* artykułem rolno-spożywczym **zafałszowanym** jest produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów, w szczególności jeżeli w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą.

Szczegółowe wymagania w zakresie jakości handlowej soków i nektarów owocowych zostały określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 30 września 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej soków i nektarów owocowych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r. poz. 494, z późn. zm.). W myśl definicji zawartej w treści ww. załącznika nektary owocowe są wyrobami zdolnymi do fermentacji, lecz niesfermentowanymi, otrzymanymi przez dodanie wody z dodatkiem lub bez dodatku cukrów lub miodu do soku owocowego, soku owocowego odtworzonego z zagęszczonego soku owocowego, zgęszczonego soku owocowego, soku owocowego wyprodukowanego z użyciem ekstrakcji wodnej, soku owocowego w proszku, przecieru owocowego lub zagęszczonego przecieru owocowego bądź mieszaniny ww. wyrobów. Do soków, zgodnie z przepisami krajowymi i unijnymi,

nie wolno dodawać żadnych substancji poprawiających smak, barwę lub konsystencję soku. Nektar owocowy jest produktem bardziej przetworzonym niż sok, a przez to zaliczanym do przetworów owocowych.

Oferowanie do sprzedaży nektarów bananowego oraz z czarnej porzeczki zamiast zadeklarowanego w kartach menu „soku bananowo – porzeczkowego” świadczy o zafałszowaniu tego produktu. Podanie innego niż wykazano w karcie menu produktu i niepoinformowanie o tym fakcie konsumentów przed zrealizowaniem zamówienia wprowadza w błąd co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości i składu w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. a *rozporządzenia (UE) Nr 1169/2011*.

Do obowiązków *Strony* należało sprawdzenie oznakowania produktów używanych do sporządzenia napojów i podanie w jadłospisie, zgodnych z prawdą danych w zakresie ich nazw. *Strona* poprzez swoje działanie naruszyła wymagania określone w przepisach prawa żywnościowego w zakresie oznakowania produktu, istotne z punktu widzenia interesów konsumenta oraz właściwości artykułów rolno – spożywczych. Biorąc powyższe pod uwagę *OWIIH* uznał, iż *Strona* naruszyła przepisy prawa żywnościowego oraz jest odpowiedzialna za wprowadzenie do obrotu produktu zafałszowanego.

Art. 17 ust. 2 *rozporządzenia (WE) Nr 178/2002* nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek wprowadzenia zasad dotyczących środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego, przy czym kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. W polskim ustawodawstwie odpowiedzialność karno-administracyjna za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych wynika z art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej*. Zgodnie z ww. przepisem **podmiot wprowadzający do obrotu artykuł rolno-spożywczy zafałszowany podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1000 zł.**

Należy podkreślić, że dla zastosowania powyższej sankcji nie jest wymagane przypisanie winy podmiotowi wprowadzającemu do obrotu produkt żywnościowy zafałszowany. Przytoczony przepis jest wyrazem odpowiedzialności administracyjnej, która ma charakter obiektywny, a więc wystarczy już sam fakt zachowania naruszającego taki przepis. Jak wskazywał Trybunał Konstytucyjny w szeregu orzeczeń, m. in. w wyroku z dnia 7 lipca 2009 r. sygn. akt K 13/08, cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ustawowych przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, co nie wyłącza również jej charakteru dyscyplinująco-represyjnego, stąd umocowanie organów administracji publicznej do nakładania kar pieniężnych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 lipca 2012 r.,

sygn. akt. II GSK 917/11).

OWIIH, w myśl art. 40a ust. 5 *ustawy o jakości handlowej*, ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnił stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

Przy wymierzaniu kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu produktu zafałszowanego OWIIH ocenił **stopień szkodliwości czynu** oraz **zakres naruszenia na poziomie wysokim**. Ujawnione nieprawidłowości stanowią rażące naruszenie przepisów w zakresie jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. *Strona* uchybiła istotnym wymogom w zakresie oznakowania i właściwości produktów, a stwierdzona praktyka jest naganna, gdyż w wysokim stopniu godzi w interesy konsumentów. Użycie w kartach menu niezgodnych z prawdą danych w zakresie nazwy produktu wprowadza kupujących w błąd co do jakości nabywanych napojów. Stosowane przez *Stronę* oznakowanie nadawało oferowanym w kartach menu napojom cech sugerujących ich wyższe walory jakościowe. Niewątpliwie deklarowanie produktu jako sok miało wpływ na atrakcyjność oferty i stanowiło zachętę do zakupu. Właściwa nazwa produktu jest jednym z najważniejszych elementów oznakowania, umożliwiających jego identyfikację. *Strona* jako profesjonalista na rynku usług gastronomicznych powinna skrupulatnie przestrzegać przepisów prawa żywnościowego i w pełni wywiązywać się z własnych deklaracji w zakresie jakości oferowanych do sprzedaży wyrobów. Nierzetelne informacje uwidocznione w karcie menu wprowadzały klientów w błąd i mogły powodować podjęcie decyzji o zakupie produktu, który w rzeczywistości był imitacją oczekiwanego. Należy podkreślić, że jednym z podstawowych praw konsumentów jest prawo do bezpieczeństwa ekonomicznego i zdrowotnego, którego nieodzownym elementem jest możliwość podejmowania świadomych wyborów, co w niniejszej sprawie zostało uniemożliwione. Tylko rzetelna informacja o produkcie daje podstawy do świadomego zakupu.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej określonej w sentencji decyzji OWIIH uznał, że **przebieg dotychczasowej działalności Strony** nie stanowi okoliczności zaostrażającej wymiar kary, gdyż jest to pierwszy stwierdzony przez organ przypadek wprowadzenia przez *Stronę* do obrotu artykułu zafałszowanego. Na uwzględnienie zasługuje także zachowanie przedsiębiorcy, który w toku kontroli wyeliminował ujawnione nieprawidłowości. Nie bez znaczenia pozostaje jednak fakt, iż *Strona* jako profesjonalista w branży gastronomicznej zobowiązana jest do przestrzegania prawa żywnościowego oraz do zachowania najwyższego poziomu dbałości o rzetelne informowanie konsumentów.

Ponadto przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej OWIIH uwzględnił przesłankę **wielkości obrotów i przychodu**, o której mowa w art. 40a ust. 5 *ustawy o jakości handlowej*. Pozwala ona określić pozycję przedsiębiorcy na rynku i dostosować wymiar sankcji

administracyjnej do jego możliwości, przyczyniając się do osiągnięcia funkcji prewencyjnej kary. OWIiH wziął pod uwagę zeznanie podatkowe za rok 2016 (CIT-8) przesłane przez *Stronę* w toku postępowania administracyjnego. Należy podkreślić, że delikt administracyjny popełnia podmiot kontrolowany, a ustawowe kryterium stosowane jest wobec całej jego działalności. Z tego też względu OWIiH zobligowany był wziąć pod uwagę przychody *Strony* z całej działalności gospodarczej, mimo iż działalność gastronomiczna nie stanowi jej przeważającego obszaru.

Ostatnim czynnikiem, który OWIiH wziął pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, jest **wartość kontrolowanych artykułów rolno – spożywczych**. *Strona* wprowadziła do obrotu 1 porcję produktu zafałszowanego o wartości 5,00 zł. Wartość ta nie jest znaczna i nie stanowi przesłanki do podwyższenia sankcji administracyjnej.

Zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 4 *ustawy o jakości handlowej* za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno – spożywczych zafałszowanych wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej wymierza karę w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego przez kontrolowanego w poprzednim roku rozliczeniowym, nie niższej jednak niż 1000 zł. Po uwzględnieniu przesłanek wymiaru kary określonych w art. 40a ust. 5 *ustawy o jakości handlowej* OWIiH wymierzył *Stronie* karę pieniężną w kwocie 1200 zł. Zdaniem OWIiH wymierzona kara będzie właściwa dla osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie produkty nieposiadające cech zafałszowania. Ponadto nałożona sankcja mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach, jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń oraz spełni swoją funkcję prewencyjną.

Mając na uwadze powyższe OWIiH wymierza karę jak w sentencji decyzji.

Na podstawie art. 40a ust. 6 i 7 *ustawy o jakości handlowej* karę pieniężną stanowiącą dochód budżetu państwa, *Strona* powinna wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu **numer 39 1010 1401 0013 4222 3100 0000** NBP Oddział Okręgowy Opole, **w terminie 30 dni** od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

.....
Opolski Wojewódzki
Inspektor Inspekcji Handlowej

Pouczenie:

1. Na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) od niniejszej decyzji *Stronie* przysługuje odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, Plac Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, za pośrednictwem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, ul. 1 Maja 1, 45-068 Opole, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.
2. Na podstawie art. 130 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.
3. Zgodnie z art. 16 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) decyzja ostateczna to decyzja, od której nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji.
4. Zgodnie z art. 127a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania *Strona* może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez *Stronę*, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, co oznacza, iż podlega natychmiastowemu wykonaniu, a *Stronie* nie przysługuje prawo wniesienia odwołania ani skargi do sądu administracyjnego.
5. W myśl art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 2212) do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn.zm).
6. Kara niezapłacona w terminie staje się zaległością podatkową w rozumieniu art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm), od której naliczane są odsetki za zwłokę zgodnie z art. 53 § 1 ww. ustawy.

Otrzymują:

1. „CITY-SAT GORDZIELIK” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością
ul. Ligonía 1
47-100 Strzelce Opolskie
2. BA w/m
3. a/a

MK